Вона виростає, як буря, як шквал,
Спадає мечем і пожаром,
Вдаряє кордоном у груди навал,
Нестерпним осліплює чаром.

Вона — як обіймів напруга п'янка,
Як пристрасти хвиля жагуча...
Та крицею твердне державна рука,
Бо глянь: під вершиною — круча.

Лиш крок, лиш несхоплена хиба, як мить,
Секунда полегші й перерви —
І серце порожнявою загримить,
Нитками потріскають нерви.

То ж хвилю на хвилю, удар на удар,
Однаково .— сонце чи хмари.
Бо влада це — серце. В ній доля і дар,
І щастя пекуче, і кара.

20.06.1941